

alle, at begrænse flygtningestrømmene i Europa, at mennesker kan vokse op i tryghed der, hvor de er født, at der heller ikke er økonomiske tilskyndelser til på lidt længere sigt at søge til Centraleuropa og da også for at fortælle befolkningen, at EU's udvidelse ikke i økonomisk forstand er et tab for os, men i løbet af ret kort tid er en gevinst for os. Jeg havde nær sagt: Jo stærkere en økonomisk udvikling eksempelvis Polen får, desto større afsætningsmuligheder er der for Danmark, hvis vi endelig skulle se på pengepungen alene. Det er altså ikke et nulsumspil, som det vist hedder i teknikken, men det er et plussumspil.

Fru Elisabeth Arnold var stringent og præcis, som hun ofte er, i sin understregning af, hvad det europæiske forsvarssamarbejde egentlig drejer sig om, og i sin afstandtagen fra det, fru Antonsen var inde på, at det her skulle udvikle sig til et kollektivt forsvarssystem, hvad det ikke skal, hvad det ikke er, og hvad det ikke bør og må blive til.

Jeg vil slutte disse betragtninger med at sige, at vi har dog i dag haft, synes jeg, en mere indholdsrig debat, end vi så ofte har, når vi kommer til det europæiske tema. Der har været nogle tilløb til, at vi prøver sådan at hænge hinanden lidt ud for, hvad vi måtte have sagt og måske også gør det på en forkert måde, men jeg synes, i dag har indholdet – især i den sidste del af det – været mere på tapetet og mere på dagsordenen, og det tror jeg egentlig det skal vedblive at være.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg synes ikke, det var et så udpræget humorfyldt indlæg, statsministeren havde til sidst. Der var sådan lidt småprikkerier til forskellige ordførere, men jeg synes, at nu har vi haft en debat om det forløb, og så håber jeg, at vi kan få enighed mellem regeringen og ordførerne om, at de kommende debatter får vi en god planlægning af.

Så skal jeg bare gøre statsministeren opmærksom på, at det er fuldstændig rigtigt, at da statsministeren lidt overraskende tog ordet midt i debatten, modtog jeg en telefonopringning vedrørende en sag, som jeg bliver nødt til at spørge statsministeren om på Europaudvalgets møde kl. 7.00 i morgen tidlig. Sådan kan man jo altså som ordfører godt have nogle opgaver, der skal også passes, men jeg beklager naturligvis, at jeg ikke havde forudset præcist, hvornår statsministeren ville tage ordet.

Statsministeren bebrejder os, at vi har citeret ham i forskellige sammenhænge. Jeg mindes nu ikke, at jeg lige havde det citat fremme vedrørende, at forbeholdene stod fast før, under og efter; men det er jo rigtigt, at det sagde statsministeren også. Det har jeg nu heller ikke forsøgt at bestride.

Men det spørgsmål, jeg i den sammenhæng har stillet, bl.a. til hr. Jacob Buksti, og som jeg synes egentlig er det centrale spørgsmål i den her debat, er jo, om statsministeren og regeringen stadig væk kan stå inde for den udtalelse om, at undtagelserne tilhører befolkningen – sådan husker jeg statsministerens formulering gentagne gange. De kan kun ændres ved en folkeafstemning og står også fast efter vedtagelsen af Amsterdamtraktaten. Det var indholdet i statsministerens budskab. Sådan husker jeg det.

Jeg forsøgte så under debatten flere gange at få hr. Jacob Buksti til at forklare det meget enkle spørgsmål: Hvordan kan vi deltage i en militærkomité, dvs. i militære anliggender, når vi har en undtagelse, der går ud på, at vi ikke deltager i militære anliggender?

Nu synes jeg jo ikke, at det lykkedes hr. Jacob Buksti at forklare, hvordan det kunne lade sig gøre. Det svarer også meget til at løse spørgsmålet om cirkelns kvadratur, synes jeg. Derfor havde jeg så håbet, at statsministeren ville rykke sin ordfører til undsætning og opklare mysteriet om cirkelns kvadratur. Men jeg må sige, det står altså uløst tilbage efter den her debat.

Dér var det så, at jeg syntes, at hvis det er sådan, at vi ikke her i Folketinget kan afklare i enighed, hvad der rent faktisk står i den undtagelse, så mener jeg kun, der er én part, der kan afgøre den strid, og det er befolkningen selv, for som statsministeren jo gang på gang har understreget, så tilhører undtagelsen befolkningen.

Derfor synes jeg, at hvis vi må konstatere, at den ene side, unionsmodstanderne, altså mener, at den betyder sådan og sådan, og regeringen på den anden side mener, at den betyder sådan og sådan, og et af de partier, der var med til at skrive undtagelsen, som var med i det nationale kompromis, nemlig SF, rent faktisk mener, at den fortolkning af undtagelsen, som statsministeren og hr. Jacob Buksti har fremlagt, ikke er rigtig, er det også af væsentlig betydning for bedømmelsen af, om man respekterer undtagelsen eller ej. Nogle af dem, som selv var med til at skrive den, og som indestod for den over